

הינדה וייס - תצלומים

1. כדי לתאר את זירת ההתרחשות המשמעות, הרגשית, הפסיכולוגית, הספרותית של הצילום של הינדה וייס אפשר להתחיל בסימון של שני הקטבים שמאפיינים בעקביות את תנוחת הגוף של המצלומים, כך באופן בינארי ממש: רפיון מוחלט (שכיבה ו/או שינה) והזדקרות (עמידת ידיים, קפיצה על קביים). התצלומים מתעכבים על שני הקצוות- נייחות סבילה ועוררות מקסימלית. הם דוחים מעליהם את ה"רגיל", כלומר מסכימים לשיא פעלתני או להעדר פעולה מוחלט.
2. ביניהן נמצא הוידאו שכולו 'תווך' כולו התעכבות על ה"סחוס", על רגע של 'בין לבין', על הרגע שלפני הפעולה (ניסיון לאזור אומץ ולבצע סלטה אל תוך המים). על מה הוידאו? על ה'לא קפיצה'. הדימוי היחיד בתערוכה שהוא דימוי זז, דימוי מתמשך (וידאו) הוא של 'לא פעולה', של 'לא קרה' של 'לא הצליח לקרות'. העבודה היחידה המעוררת ציפייה ל'מה שעומד לקרות' היא נטולת שיא.
3. ומהי "תנוחת הגוף" של התצלומים עצמם? טכנולוגית הם נעים בין "דריכות" של חזות ובין רפיון של סנפ-שוט. רובם מצולמים בפורמט בינוני (6x7) אך מקרינים חזות פרוזאית של צילום-חטף, חף מאפיל מובהק של "מקצוענות". כאובייקט הם מצמצמים את החפציות שלהם ותולים על הקיר כשהם מוצמדים בדופן העליונה בלבד, ללא מיסגור.
4. חיי הרגש של הוידאו כוללים את הפחד, את חרדת הביצוע, את חרדת הציפייה, את אי היכולת. כמו בתצלומים, מפואר הרגע הזה בארוטיות, ביופיו של הגוף. כמו בתצלומים, בקדמת הבמה ניצבת הגופניות. ההרואיות מומרת בארוטיות. בתוך הפרוזאיות הסמיכה אותה ממשים התצלומים נשארת הדרמה במחוזות של הגופני.
5. נסו לדמיין את הצלמת מכוונת בקפידה רפלקטור על ירכו החשופה של המצולם. החזר האור משוטט על הגוף בכדי לפתוח צללים ולהדגיש את הערכים הפיסוליים של הגוף. בפועל, המצולם הוא אחיה של הצלמת. כמו בשאר התצלומים מושאי הצילום הם חברים קרובים ובני משפחה. הגוף קרוב ורחוק עד אין פשר. מה כאן מעמדו של היופי, ומה נחיצותה של התשוקה, ואיזו אפקטיביות יש לאיסור?

דורון רבינא

14.06.2007